

„Si li tudi premislila, da te tvoja obljuba odstrani zavedno od mojega dvora?“

„Veličanstvo, tudi to sem premislila. Oh! to je zame najbridkejša žrtev,“ odvrne Marjetica s tresočim glasom. Ne želim si sreče, ne bogastva, ne časti; a živeti v bližini svoje kraljice, s slabimi svojimi močmi ji služiti, to bi mi bila največja sreča. Toda, Veličanstvo, naj govorim resnico — še višji je kralj nebes in zemlje, in v njega službi bom našla nadomestilo za žrtev, da se moram odpovedati službi svoje vzvišene kraljice.“

„Umejem te, draga hči,“ reče kraljica, „in preverjena sem, da si si izvolila najboljši delež, ki ti ne bo odvzet. Ali kako naj uredim tvoje zadeve?“

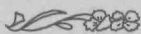
Deklica jame razlagati svoje načrte, začetkom boječe, potem pa z vso zgovornostjo mladostnega navdušenja.

Marija Antonijeta je sicer mnogo ugovarjala, toda nazadnje je le odobrila vse sklepe svoje varovanke: da namreč ustanovi v Parizu zavetišče za najbolj zapuščene otroke. Vendar je bila mnenja, da bi se dalo izvesti to šele v kakih treh letih. Med tem naj bi si pa Marjetica ogledala najboljše zavode te vrste na Francoskem, in če treba, tudi v inozemstvu. Vse drugo potrebno je hotela kraljica sama priskrbeti. S to obljubo je zapustila zavod. — Toda človek obrača, Bog obrne. Ne velika, ne mala kraljica, nobena ni slutila v kako pretresljivih okoliščinah se zopet snideta.

Doslej je Marjetico, izvzemši kratko dobo, sreča tako rekoč nosila na rokah ter ji pripravljala same solnčne in vesele dneve. Po smrti svoje matere je bila res nekaj časa v duševni in telesni bedi; a to jo je ravno pripeljalo do tolike sreče. Še enkrat pa se ji je bližal čas pojizkušnje in trpljenja, da vnovič izve, da Bog tepe tiste, ki jih ljubi.

Kakih šest mesecev je bivala v sirotišnici nekega pokrajinskega mesta, ko pade nekoč čez stolbo tako nesrečno, da so jo nezavestno odnesli na postelj. Prav težko se je poškodovala, zlasti glava je dobila globoko rano.

(Konec prihodnjic.)

Zima.

Oj ta zima, mrzla zima
Kápico sneženo ima,
Da pod njo sladko zaspí
Zemlja mrzle zimske dni.

A nad zemljo veter piše,
Mraz na okna cvetke riše,
Kot bi hotel v gorki hram
Zimskih cvetk prinesti nam.

A premrzle so cvetice,
In pregorko naše lice,
Pojdi zima in tvoj cvet,
S tabo snežec, mraz in led.

Taras Vaziljev.

